

Warszawa, dnia 24 sierpnia 2011 r.

**PIERWSZY PREZES
SĄDU NAJWYŻSZEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

I Prez. 389/11

BSA III – 055 – 127/11

**Pan
D. M.
Prezes Zarządu
Fundacji [...]**

Postanowienie

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. w związku z jego art. 144 i art. 127 § 3 oraz art. 11 § 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.), w związku z art. 5 § 2 pkt 3 i pkt 4 k.p.a., w związku z art. 1 ust.1, art. 6 ust.1 i ust. 2 oraz art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm., określanej dalej skrótem: u.d.i.p.), po rozpoznaniu zażalenia – wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 16 sierpnia 2011 r. wniesionego przez Fundację [...] od postanowienia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 3 sierpnia 2011 r. (nr I Prez. 389/11, BSA III – 055 – 127/11) o odmowie wszczęcia postępowania w sprawie udostępnienia Panu D.M., jako Prezesowi Zarządu Fundacji [...], następujących informacji w formie:

- a) treści umów, które Sąd Najwyższy RP, jego władze lub osoby działające z upoważnienia jego władz, zawarły z przedsiębiorstwem W., w związku z wydawaniem przez to przedsiębiorstwo serii wydawniczych: „Studia i analizy Sądu Najwyższego” i „Biuletyn Sadu Najwyższego – Izba Pracy Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych”,
- b) treści umów, które Sąd Najwyższy RP, jego władze lub osoby działające z upoważnienia jego władz, zawarły z Wydawnictwem prawniczym L. Sp. z o.o.

- w związku z wydawaniem przez to wydawnictwo serii wydawniczych: „Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Cywilna” (OSNC), „Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych” (OSNP),
- c) treści umów, które Sąd Najwyższy RP, jego władze lub osoby działające z upoważnienia jego władz, zawarły z Redakcją „P.” w związku z wydawaniem przez to wydawnictwo serii wydawniczej: „Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Karna i Wojskowa” (OSNKW),
 - d) odpowiedzi na pytanie, kiedy, w jakim trybie, w jakiej ilości oraz za jaką kwotę wymienione wyżej pozycje wydawnicze zostały zakupione przez Sąd Najwyższy od poszczególnych wydawców

utrzymuję w mocy to postanowienie.

Uzasadnienie

Na wstępie należy zaznaczyć, że w niniejszym uzasadnieniu wskazanie na Pana D. M. jako autora określonych wystąpień do Sądu Najwyższego i Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego jest tożsame ze wskazaniem na Prezesa Zarządu Fundacji [...], a więc jako mogącego reprezentować tę Fundację w relacjach z innymi podmiotami.

W uzasadnieniu objętego zażaleniem – wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy postanowienia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 3 sierpnia 2011 r. (nr I Prez. 389/11, BSA III – 055 – 127/11) podniesiono przede wszystkim, że:

Zdaniem Sądu Najwyższego umowy prawa cywilnego łączące organy władzy publicznej z podmiotami trzecimi, działającymi w sferze prawa prywatnego, (tu: z wydawnictwem - właścicielem określonego oprogramowania informatycznego), nie należą do kategorii informacji publicznych w rozumieniu art. 1 ust. 1 i art. 6 u.d.i.p., a w konsekwencji nie mogą być udostępniane każdemu zainteresowanemu ich treścią na zasadach i w trybie określonym przepisami tej ustawy. Takie umowy nie należą bowiem w szczególności do kategorii „dane publiczne” w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 u.d.i.p. Umowa prawa cywilnego, w której tylko jedną ze stron jest organ władzy publicznej, nie ma cech dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 6 ust.2 u.d.i.p.,

albowiem nie zawiera jedynie oświadczenia woli lub wiedzy funkcjonariusza publicznego, lecz także oświadczenie woli przedstawiciela drugiej strony, nie będącej w danym wypadku żadnym z podmiotów wymienionych w art. 4 ust. 1 lub ust. 2 u.d.i.p. Objęte wnioskiem Pana D. M. informacje są przedmiotem korespondujących ze sobą oświadczeń woli dwóch stron umowy, a nie stanowią jedynie oświadczenia przedstawiciela Sądu Najwyższego.

Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej nie reguluje wprost sytuacji, jaka zaistniała w niniejszej sprawie, w której organ władzy publicznej ma rozpoznać żądanie udzielania informacji będącej w jego posiadaniu, która nie jest jednak informacją publiczną w rozumieniu jej przepisów.

Zgodnie z art. 16 ust. 1 i ust. 2 tej ustawy należy przyjmować, że w zakresie w niej nie uregulowanym stosuje się przepisy k.p.a. o postępowaniu decyzyjnym, a zatem również regulacje dotyczące wszczęcia takiego postępowania. Faktem jest, że jedyną alternatywą w stosunku do rzeczywistej realizacji wniosku o udostępnienie informacji publicznej jest wydanie decyzji o odmowie jej udzielenia lub o umorzeniu postępowania (w tym drugim wypadku, wyłącznie w sytuacji przewidzianej w art. 14 ust. 2 u.d.i.p.).

Artykuł 61a § 1 k.p.a. stanowi, że gdy żądanie, o którym mowa w art. 61 k.p.a. (tu: żądanie wszczęcia postępowania, w którym mogłoby dojść do wydania decyzji administracyjnej), zostało wniesione przez osobę niebędącą stroną lub z innych uzasadnionych przyczyn postępowanie nie może być wszczęte, organ administracji publicznej wydaje postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania.

Przedstawione powyżej okoliczności przemawiają za ustaleniem, że w tej sprawie zachodzą inne uzasadnione przyczyny w rozumieniu art. 61a § 1 k.p.a. wskazujące na konieczność odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udostępnienia Panu D.M. wymienionych w sentencji niniejszego postanowienia informacji jako dotyczących treści umów prawa cywilnego. Także odpowiedź na pytanie kiedy, w jakim trybie, w jakiej ilości oraz za jaką kwotę określone pozycje wydawnicze zostały zakupione przez Sąd Najwyższy od poszczególnych wydawców równoznaczna byłaby bowiem z przedstawieniem wnioskodawcy danych, które nie są informacją publiczną w rozumieniu ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej.

Z tak uzasadnionym postanowieniem nie zgodziła się Fundacja [...], reprezentowana przez Pana D. M., składając w dniu 16 sierpnia 2011 r. zażalenie – wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

W uzasadnieniu tego środka prawnego wskazano na orzeczenia sądów administracyjnych, wydane jednak pod rządami przepisów obowiązujących przed 11 kwietnia 2011 r., w których dano wyraz przekonaniu, że na wniosek o udostępnienie informacji publicznej, który nie dotyczy jednak udostępnienia takiej informacji, należy udzielić odpowiedzi w formie „zwykłego pisma”.

Powoływany w skarżonym postanowieniu art. 61a § 1 k.p.a., dodany przez art. 1 pkt 11 ustawy z dnia 3 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego oraz ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2011 r. Nr 6, poz.18), wszedł w życie z dniem 11 kwietnia 2011 r., a zatem nie mógł stanowić przedmiotu rozważań ani wyroku WSA w Olsztynie z dnia 17 lutego 2009 r., II SA/OI 991/08, ani wyroku WSA w Gliwicach z dnia 18 marca 2008 r., IV SA/GI 1215/2007, ani innych orzeczeń, do których się w tych wyrokach nawiązuje.

Występujący z zażaleniem – wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy nie wykazał również, że odpowiedzi na cytowane na wstępie pytania mogą mieścić się w definicji informacji publicznej w rozumieniu art. 1 ust.1 u.d.i.p.

Żądanie udzielenia odpowiedzi na takie pytania nie jest tożsame w szczególności z żądaniem udostępnienia danych publicznych w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 u.d.i.p., lecz jest równoznaczne z żądaniem udostępnienia określonych umów prawa cywilnego wiążących Sąd Najwyższy z podmiotami prawa prywatnego nie podlegających przepisom ustawy o dostępie do informacji publicznej poza sytuacjami enumeratywnie wymienionymi w tej ustawie.

Otwarta formuła art. 6 ust. 1 u.d.i.p. nie pozwala także na przyjęcie istnienia domniemania, by każda informacja znajdująca się w posiadaniu podmiotu określonego rodzajowo w art. 4 ust. 1 lub ust. 2 tej ustawy stanowiła informację publiczną w rozumieniu jej art. 1 ust. 1.

Z tych przyczyn wniesiony przez Fundację [...], wymieniony na wstępie środek zaskarżenia, nie zasługiwał na uwzględnienie. W konsekwencji, kierując się treścią art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. w związku z art. 144 i art. 127 § 3 tego kodeksu, a także w powiązaniu z innymi przepisami powołanymi w podstawie prawnej niniejszego postanowienia, należało utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie z dnia 3 sierpnia 2011 r.

Od niniejszego postanowienia służy prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie za pośrednictwem Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia tego postanowienia stosownie do treści art. 3 § 2 pkt 2, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.).

Stanisław Dąbrowski